

ΣΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ο άπέραντο άκρογιάλι στον καυτό μεσημεριάτικο ήλιο, μισοκοιμάται χαυνομένο...

Ή άμμος έχει ένα χρώμα πυρρό, σαν χρυσάφι και σαν φωτιά, και τὸ φῶς, τὸ ὀλοζώντανο Ιταλιάνικο φῶς, πέρνει και κείνο χρώμα.

Πού και πού, μερικά κύματα χτυπάνε στις πέτρες, μὰ τόσο άθονα κί' άδύναμα, πού λές πῶς ἡ ραθυμία του μεσημεριού έχει μεταδοθῆ και σ' αὐτά...

Δυὸ ψαράδες ξαπλωμένοι στην άμμουδιά μισοκλείνουν τὰ μάτια τους και κάπου-κάπου λένε δυὸ λόγια νυσταγμένα.

Ὁ ένας εἶνε γέρος με γκριζα μαλλιά, με δέρμα ρυτιδωμένο ἀπ' τὸ ἀλάτι και τὸν άέρα του άνοιχτου πέλγανους...

Ὁ άλλος εἶνε ἕνα άωμοφο μελαχροινὸ άγόρι ὡς εικοσιδύο χρόνων, μιά ἀπ' τίς άνδρικές καλλονές τῶν θερμῶν κλιμάτων, ποῦνε, θαρρεῖς δουλεμένες στο μπουρτζο... Φοράει πανταλόνι γαλάζιο, ναυτικό, σηκαμένο ὡς τὰ γόνατα κί' άσπρο ποικάμισο άνοιχτὸ στο στήθος...

Άνοιγόντας κάθε τόσο τὰ μάτια του, κυττάζει ἐν' άσπρο πανάκι πού φαίνεται μακρὰ, στον ὄριζοντα...

Πού και πού, σιγομουρμουρίζει ἕνα τραγοῦδι και τὰ λόγια χάνονται μέσα στο ψιθύρισμα του κύματος:

Άπὸ χρυσάφι κί' τὰ μαλλιά ἐκείνης π' αγαπάω...

—Εἶνε πλούσια ἡ σινιέρα π' αγαπάς; ρωτᾷει ὁ γέρος σηκωντας λίγο τὸ κεφάλι...

Ὁ νέος ἀπαντᾷ με φωνὴ νυσταγμένη:

—Έτσι φαίνεται... Λένε πῶς εἶνε ἂ' Αμερικάνα...

—Εἶνε άωμοφο;

—Πολύ... Μ' ὄλο πού εἶνε άδύνατη...

Τὰ μάτια της λάμπουνε σαν άστρα και κί' έχει ἕνα στοματάκι ποῦνε σαν μισονοιγμένο λουλοῦδι...

—Τέτοιο στόμα ἔχουν ἡ τίμιες γυναίκες, πού μιά φορά μονάχα αγαποῦνε στη ζωῆ τους...

—Τέτοια εἶνε κί' αὐτή...

Πέρασαν λίγες στιγμές και οἱ δυὸ ψαράδες μισόκλεισαν πάλι τὰ μάτια τους, ὅσο πού ὁ γέρος άνοιξε κουβέντα ξανά...

—Εἶνε καιρός πού τῆ γνωρίζεις; Ὁ νέος ἀπάντησε σαν νὰ μιλοῦσε στον ἑαυτό του...

—Λίγες μερες... Δέν μποροῦσα νὰ φανταστῶ πῶς ὑπάρχουν στον κόσμο τόσο εσπῆδες γυναίκες. Θυμάσαι κείνο τὸ φράγκικο καράβι πού ἔπεσε ἐξω στα νερά μας, τότε πού δέν καταφέραμε νὰ σώσουμε κανένα ἀπ' τους ἐπιβάτες; Πράγματα και πράγματα ἔδωλε ἡ θάλασσα στην παραλία. Έγὼ δέν μάζεψα, μπάρμπα Μαρτίνο, παρὰ μιά Φραγκοπαναγιά...

—Ενα αγαματάκι ἔξλιτο, θαιμένο... Ὅλοι με κοροιδεύατε τότε, μὰ γὼ ἤξερα γιατί τὴ διάλεξα... Εἶγε μαλλιά πυρρά, τέτοια πού δέν ξαναεἶδα στον τόπο μας... Κί' ὅμως δέν φανταζόμουνα πῶς εἶνε στον κόσμο τόσο ξανθές γυναίκες σαν τὴν σινιέρα...

—Δέν ξανθές ξανθὴ γυναίκα; δέκοψε ὁ γέρος. —Μὴ κοροιδεύεις, μπάρμπα Μαρτίνο... Ὅχι. Δέν ἔχω ξανθά...

—Ξένες σπάνια διαβαίνουν ἀπὸ δῶ κί' ἡ κοπέλλες του τόπου εἶνε μελαχροίνες. Ὅχι... Δέν ἔχω ξανθὴ τέτοια γυναίκα...

Ὁ νέος ἔπαυε νὰ μιλᾷ κί' ἔκλεισε τὰ μάτια.

Στὴ θέρη του μεσημεριού, πού ἔκανε πιθανὰ τὰ πιὸ τρελλὰ ζῦνερα, ξανάησε τις στιγμές πού τὴν πρωταγκρισε...

Εἶχε σταματήσει ἔκπληκτι μπροστὰ στ' ὄντα της θάρκας του...

—Άνθὸς τῆς Κάσιας; εἶπε. Γιατί τὴ θάρτισες ἔτσι τὴ θάρκα σου;

Φαινόταν πῶς δέν ἤξερε Ἰταλικά, ἀλλὸ πῶς με τις λίγες λέξεις ποῦερε, ἤθελε νὰ ρωτήη και νὰ μᾶση γιατί ἔδωσε στη θάρκα του τόσο παράξενο ὄνομα...

—Γιατί εἶνε χρυσὸ, κυρά μου, τὸ λουλοῦδι τῆς Κάσιας... θέλησε νὰ τῆ πῆ: Σάν τὰ μαλλιά σου χρυσά.

Κί' ἀλήθεια, ἡ ἔξνη αὐτῆ ἦταν τετράραση. Τὰ γρουσά της μαλλιά γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, τῆς κάνανε ἕνα φωτιστέφανο...

—Υστερα, πρόσεψε και τὰ μάτια της τ' άνοιχτοπράσινα. Τέτοια θὰ εἶνε και τὰ πέλγαντα του τόπου της, σκέωθηκε ὁ νέος.

Άνοιχτοπράσινα και σκετεινά...

Ἐπειτα ἡ σινιέρα τράβηξε τὸ δρόμο της...

Τὴν άλλη μέρα, τὸν ἀντάμωσε ξανά... Ἦθελε νὰ κἀνη ἕναν περπατο, ἕνα νυγτερινὸ περπατο με τὴ θάρκα... Καί γῆς τὸ φράδῦ ἀκριβῶς εἶχαν θυγῆ θάρκαδα στο πέλαγος. Τῶζερε ὁ γέρος και γί' αὐτὸ ρώτησε:

—Σε πλήρωςε καλά γιά τὸν περπατο;

—Ναί... Πολὺ καλά...

—Και μεῖνατε ὡς άργά;

—Ὅς πού ἡμέρωσε...

—Μπᾶ; Και τί λέγατε τόσες ὄρες;

—Ὅχι και μεγάλα πράγματα... Ξερεῖ μονάχα πέντε-δέκα λέξεις δικές μας...

—Δέν σ' ἔβαλε νὰ τῆς τραγουδήσεις;

—Μ' ἔβαλε, μὰ δέν ἔως άωμοφο φωνῆ... Τὸ ξερεῖς... Γι' αὐτὸ τραγοῦδησ' ἔκεινη μονάχα.

Ὁ γέρος σώπασε και πάλι κί' ὁ νέος ξαναθυβθίστηκε στο δεινὸ του... Μέσ' ἀπ' τὸ ἱερὸ τῆς μνήμης του, ἡ περασμένη νύχτα ξανᾶθε και τὸν πλημύρισε...

Ἦσαν στὴ θάρκα οἱ δυὸ τους, μόνοι, ὀλομόναχοι, με τ' άστρα ἀπὸ πάνω τους... Κάθε φορά πού τὸ κοπῆ άνοιγε μιά φωνετὴ πλῆγη στὴ θάλασσα, ἡ σταγόνες ξαναπέφτανε σαν μιά θροχὴ ἀσημένιες σπῆδες...

Ἦ ἔξνη τῆς κύτταξε και γελούσε και τὰ δόντια της στὴ φεγγαρολεμπράδα ἀσπρίζαν μ' ἕνα φῶς δικὸ τους...

...Κί' ἀπότομα ὄλα σῆσαν—ὁ κόσμος ὄλος και ἡ ζωῆ—και δέν σκέφθηκαν παρὰ πῶς ἦσαν μονάχοι τους στο πέλαο... Ἐνας ἄνδρας και μιά γυναίκα... Μιά νυαίκα πού ταξείδευε ὀλομόναχοη και πού σίγουρα θὰ θαρῖονταν τῆ ζωῆ της. Τότε αὐτὸς ἔνοιωσε την παράφορη ἐπιθυμία νὰ πῆξὲ στα φιλιὰ τὸ μισονοιχτο ἐκείνο στόμα, πού με τὴ λάμψη τῶν δοντιῶν του τὸν ξετρελλαινε...

Ἐκείνη τὸν παρακάλεσε νὰ τραγοῦδησῆ...

Σάν ἔπαυε τὸ δικὸ του τραγοῦδι, ἄρσιε νὰ τραγοῦδᾷ κ' ἡ ἴδια...

Τὰ τραγοῦδια τῶν ἀνθρώπων πού ζοῦνε στους θερμοὺς τόπους, λένε γιά ἕνα δειρο ἀγάτης ὄμοιο, ποῦνε γεμάτο φῶς και ζωῆ...

Τὸ τραγοῦδι ποῦλεγε ἡ ἔξνη στὴ δικὴ της άγνωστη γλώσσα, ἦταν ἀλλοιώτικο...

Ἦταν ἕνα παράπονο πού ρίχεται στις θάλασσες κί' ἡ θάλασσες δέν ἀπαντᾷνε... Ἦταν μιά ἀνεπίτητῆ θλίψη γιά κάτι ἀκαθόριστο... Ἐνα τραγοῦδι ἀπὸ κείνα πού λείει κανεῖς μόνο γιά τὸν ἑαυτό του, σαν γιά νὰ λικνίση άργά, ἕναν πόνου του ἀκοιμῆτο...

Εἶχε ἀφήσει τὰ κουτιά, και τὴν ἀκούε κ' ἡ θάρκα μέσ' στὴν ἀσημένια θάλασσα, ἔμοιαζε σαν ἕνα μεγάλο, σκετεινὸ πουλί, πού στάθηκε λίγες στιγμές στο κύμα με τὰ φτερά άνοιγτά...

Ὅλοι οἱ πόθοι του εἶχανε ἡμερώσει σαν θηρία δαμασμένα στα πῆδια μιάς βασιλίσσας και δέν θέλησε τίποτ' ἄλλο στον κόσμο, παρὰ νὰ κρατήη αἰῶνα ἡ νύχτα αὐτῆ, αὐτῆ ἡ φεγγαρολεμπράδα.

Εἶνε και τέτοιες στιγμές μεγάλες, πού δέν θέλει πειὰ κανεῖς τίποτε στον κόσμο...

Ἐφαφα ἐκείνη τὸν πλησίωσε και τὸ ἀπαλὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της άγγισε στο πρόσωπο του σαν μωρομένο γάδι.

—Μαντόνα!... Μαντόνα!... τῆς ψιμύρισε.

Δέν σκόβθηκε ἀπ' τὴ θέσι του... Ὅτ' ἄρσιε τὰ κουτιά ἀπ' τὰ γέρια του.

Ὅς τὰ ἡμερωῦατα, ἔτσι τὴν τριγοῦριζε στὴ θάλασσα... Και δέν εἶδε τὴν ἔλαφρῆ ἀπογοήτευσὶ πού θάραινε τις άκρες τῶν χειλιῶν της...

Σήμερα, δέν τὴν εἶγε δὴ καθόλου, μὰ ξαπλωμένος στην ἀκρογιαλιά, περιμένε νὰ νυχτώσῃ...

Εἶγε συγυροῖσι τὴ θάρκα, σαν νᾶταν γιορτῆ...

...Ὁ γέρος ἄλλαξε θέσι και ξερόθηξε.

—Ὅλο αὐτὴν συλλογιόμεις; τοῦ εἶπε.

Ὁ νέος ἀπάντησε με μιά φράση του τόπου του...

—Τὴν ἔχω στο αἶμα μου!

—Τί λές... θὰ τὴν ξαναπᾶς σῆμερα περ'πατο;

—Και θέωα να τὴν πᾶω... Περιμένω νὰ νυχτώσῃ μὰ ἡ μέρα σῆμερα εἶνε ἀτέλειωτη... Κί' ὁ καιρός θαρῶς... Δέν ἔρριξα καν τὰ δῆχτα...

—Τί σὲ μέλλει; Τώρα τὴν ἔχεις καλά... Ξερεῖ νὰ πληρώνῃ ἡ Ἄμερικάνα σου...

—Τί νὰ τὰ κάνω τὰ λεπτά; Ἐγὼ αὐτῆ-θέλω, μπάρμπα Μαρ-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κωμωμορίες)

«Μαύρη Αφροδίτη», η πασίγνωστη Ζοζεφίνα Μπαίκερ, ίσως από μιά θριαμβευτική περιόδεία της στην Εύρωπη, άπελάσσει νά δοκιμάση και τή δόξα του κινηματογράφου. Έτσι εγύρισεν τόν «Ζουζού», τόν όποιον οι Αθηναίοι πρόκειται ν' απολαύσουν στην όθον της «Παλλάδας». Ήδη τό φιλμ τής Ζοζεφίνας Μπαίκερ, από τής 14 Δεκεμβρίου τού περασμένου χρόνου, άρχισε νά προβάλλεται μέ καταπληκτική έπιτυχία στό «Μουλέν Ρουζ»... Οι Παρισιοί, πού έπί τόσα χρόνια τώρα έξεκολούθουν νά λατρεύουν τό έξοτικό άστρον, πού έφερε στόν Παλιό Κόσμον τή μόδα τών μαυρών και τού σαφρον, είδαν μ' έκπληξι τους ότι ή εφίφιας έχει φωτογένεια, ότι έχει εσξζ-άπτινξ κ' ότι τόν «Ζουζού» είν' ένας άκόμη θρίαμβός της. Καί φυσικά τήν άποθέσαν. Σήμερα ή Ζοζεφίνα Μπαίκερ είνε τόν άστρον τής μόδας, όπως άλλοτε ήταν ή χορεύτρια τής μόδας, ή λατρεία τών Παρισίων θαιμαστών της, σταθερότητα τών αίσθημάτων

έξεκολούθει νά διατηρηή τή λατρεία τών Παρισίων θαιμαστών της, πού δέν φημιζονται και τόσο γιά τήν τους !..

Η ιδιωτική ζωή τής Ζοζεφίν Μπαίκερ είνε τόσο παράδοξη, όσο κ' όλη ή ιστορία της. Αγαπάει κάθε τί πού λάμπει ! Τά διαμάντια, τά κοσμήματα, τής σπάνιες πέτρες, τά σπασιμένα γυαλιά. Λατρεύει έπίσης και τά σκουριασμένα πέταλα ! Τό φιλμ τών τών της, πού έχει τόζους και ταβάν από καθρέφτες, είνε στολισμένο μέ τά πού άπίθανα πράγματα. Δίπλα από τά διάφορα καλλίνεμα τής, υπάρχουν μεταλαμωμένα πουλιά, σπάνια φτερά, σκαραβεία, χάλκινοι κρόκοι, κολλή από ζωηρόχρωμες χάντρες, κοιλίες βοηθιμένες στό μετάξι, άνωστα λουλούδια, μαργαριτάρια, γαλιές χάντρες γιά τό εκαστό μάτι και φωτογραφίες τής χωρίς τό... φάλλον τής σπής ! Έχει άκόμη κ' ένα σφοδρό γελιογραφείν τών θαιμαστών της, φτιαγμένες από τούς καλύτερους σκατογράφους τού Παρισίου.

Στό λουτρό της, πού είνε άνα πρόβον μαύρο, άπόχουν έπίσης ένα πλήθος καθρέφτες. Στή Γαλλίδα δημοσιογράφου Ζακελίν Λενουά, ή όποια τήν έπισκέφθη έδώ και λίγες μέρες στη Βίλλα της, ή Μπαίκερ έξωμολογήθηκε ότι λατρεύει τήν... άμορφιά της.

—Μ' άρέσει ή εφίφιας, εμαίελε ! τής είπε. Η εφίφιας αγαπάει όλα τά μικρά και τρυφερά πλάσματα. Η εμαίελε πρέπει

τίνο... Αύτη και μένον...
—Χιμ... Μιλάν σαν νάν την έχης δική σου... Καταδική σου, γιά πάντα, τή σινιόρα...
—Έτσι τό νουίδω...
—Ένας άλλος ψαρξ πηγε και κάθησε δίπλα τους...
—Νοτιάς σήμερα, τοπτε ό γέρος, και δέν θηγίκες γιά φάρμα; Πι τρέχει;
—Εί Μουτχαν άλλες δουλειές... άπάντησ' έκείνος. Πήγα τής Αμερικάνια ως τό μεγάλο λιμάνι, γιά νά πάρη τό θαπόρι τής γραμμής...
—Τό πήρε;
—Βέβαια τό πήρε... Ο θιος τήν μπάρκαρε... Χρυσό τό χέρι της ! Ξέρε και πληρώνει...
—Ο νέος άκουσε όλη τήν κουνέντα και κατέβασε τό κασκέτο του ως τά μιάτα. Η καρδιά του είχε ραγίσει...
—Αλλοίμονο !... Είνε τόσα πολλά τά όνερατα τών ψαρξών τής Ιταλίας !... Είνε ή ζένης Παναγιές πού έρχονται άπ' άλλα μέρη κ' έχουν μαλλιά πυρρά και μάτια σαν ζουμπούλια τ' άπόβροχο...
Είν' ή γοργόνες πού παίζουε στα κύματα πού λιώνουε μέσ' στούς άφρούς και τά μαλλιά τους φέγγουε περισσότερο κ' ό πού τόν ήλιο...
Είνε τó φως, τό φως πούνε βαρύ σά χόδι πάνω στό κλεισμένο θλέφαρα και πού κάνει ν' άνασταίνονται μύρια όράματα δόλφινου σά όνειροφαντασίες...
—Ο γέρος έκλεισε τό μάτι κ' έδειξε στόν ψαρξ τό νέο... Φαινόταν σαν νά μη τούς πρόσεχε... Έσπλωμένος πάνω στην όμμο, συνέγιε ράθυμα τό τραγουδι του)
Και ό άνθρα τής χάσιας, είν' άόκνα χουσαφένια...
Από χουσαφ' είν' τά μαλλιά έκείνης π' άγαπάω...
Τά κύματα στό λινόφωτο κιλάνε άσημένα, μ' άχει ορανόσιν στό μάτια τής έκείνη π' άγαπάω...
Ήλιε μου, είσαι πανέμορφος άπάντα στό σούφρα, μ' ά ποίς θά πη τήν άμορφιά έκείνης π' άγαπάω !..

νά συγχωρήση τήν άδυναμία της. Είνε τόσο χαϊδεμένη !..
Κι' άλήθεια, ή Ζοζεφίν Μπαίκερ έχει λατρευτή μέ παραφροσύνη από όλη τήν Εύρωπη, τήν όποια άνασταίωσε μέ τούς άνήθικους χορούς της και τήν ξετρούλλανε.
Τό «Ζουζού» είνε ένας άκόμη μεγάλος θρίαμβός της.

Ο Άλέξης Γκρανδόσκυ, ό πασιγνωστός σκηνοθέτης τών «Περπιτετών τού Βασιλέως Πανσώλων και τού περιφρονό έργου «Νίχτες τής Μόσχα», γεννήθηκε στίς 11 Οκτωβρίου τού 1890. Έγυσε από λαμπρές σπουδές στη Ρίγα και στη σχολή τού θεάτρου τής Πετρούπολης, έγινε μαθητής τού μεγάλου Μάξ Ράινχαρτ. Τό 1914 ντεμυοτήρισε ως σκηνοθέτης μέ τόν εφίλιπτο Ηβ τού Βεράγεν και τό 1919 δημοίωργησε στό Λένινγκραντ τό θεάτρο τής Τραγωδίας, στό όποιο και έσκηνοθέτησε τόν «Οιδίποδός και τόν «Μάαβεθ». Κατόν προσλήφθη στην Όπερα, γιά νά δημοίωργή τόν «Φάουστ». Τέλος, τό 1925, άρχισε νά έπιμαρξεται γιά τόν κινηματογράφο κ' από τότε έχει σκηνοθετήσει ένα πλήθος άριστουργηματων φιλμ.

Ο Ζώρζ Μιλτόν, ό «Βασιλεύς τών Τζαματιξήδων», τέλειωσε τώρα τό εγύρισμα μ'άς νέας σαταριστής κωμωδίας του, πού έχει τόν τίτλο «Πολιμελής Οκογένεια». Τό νέο φιλμ έχει νουσιμώτατα τραγουδάκια τού Γάλλου κωμικού, μεταξυ τών όποιων και τ' «Σερί ! Σερί !», ένα γλυκίτατο αλόου-φρέ.

Ένα από τά τραγουδία τής Ζοζεφίν Μπαίκερ, πού έχει μεγάλη έπιτυχία στό «Ζουζού», έχει τόν τίτλο «Αίτη» κ' είνε, καθώς λένε όσα τ' άκουαν, πραγματικά άπύροχο.

Ο Μάξ Μπάερ, ό Αμερικανός πρωταθλητής τού μποξ κ' ένας από τούς διάσημους εγύητες τής όθονης, ξεκουράζεται σήμερα στην Καλλιφόρνια, στό ράντσο τού μανάτζερ του Χόμινι. Έχει κοουραθή από τά διάφορα εμάτς κ' από τό εγύρισμα στό εσπιντόνο, και ζήτησε τώρα νά συνέλθη, άσχολιόμενος μ' άγροτικές δουλειές. Αγαπάει νά περπατήσει όλα τά κατοικίδια ζώα και διασκεδάσει έξωμολικά μέ τής κοκορομαχίες. Στους φίλους του, πού τόν φωνάν άν είνε εξαριστημένος άπ' τήν αλλαγή αύτη τής ζωής του, άπανταίς ότι τώρα μόνο κατάλαβε τήν άμορφιά πού έχει ή άγροτική ζωή.
—Είνε πού άληθινή και πού ελακρινή αύτή ή ζωή, τούς είπε. Ο άγρότης είνε πού κοντά στό Θεό και μακριά νά νουήση τή μεγαλοπρέπεια και τήν άμορφιά τού κίμπον και δόλόκληρη τής φύσεως. Είνε τό δεξί χέρι τού Δημοίωργού !..

Η Ζοζεφίν Μπαίκερ, πρωταγωνίστρια τής «Ζουζού»

Έδώ και λίγες μέρες, στό Χόλλυγουντ, έγιναν τά έγκαινα μ'άς μεγαλοπρεπούς εκθέσεως ζωγραφικής, ή όποια κίνησε τόν ενδιαφέρον όλου τού κόσμου. Οι καλύτεροι ζωγράφοι τής Αμερικής έλαβαν μέρος σ' αύτην μ' άμορφους πίνακες τους. Μεταξυ αυτών, μερικά πορτρατά γυναικών διεκρίνοντο γιά τή χάρι τους και τήν εξαριστικότητα τους. Φαντασθήτε τώρα τήν κατάληξη τών Αμερικανών, όταν έμαθαν ότι ήσαν έργα τής χαριστομένης εφέντετας Άνν Χάρνιγκ ! Πράγματι, αύτός ό γοητευτικός εατέρας τής «Μέτρον» έχει ένα σπάνιο ταλέντο ζωγράφου, πού κινεί τόν θαυμασμό τών φίλων της. Η Άνν Χάρνιγκ είνε ή πού γοητευτική ζωγράφος τής εποχής μας.

Ο Τζιμ Τζέρανι, ό γνωστός ημικικός τού κινηματογράφου, είνε πού άτυχός άνθρώπος ! Αλωνίς τραχιάει τ' αδικητό του κ' αλώγει μάλλον μέ τούς σωφεί. Γιά ν' αποήνη λοιπόν τό εκξί τής φασαρίας, είχε τήν άκόλουθη έπιτυχία : Έγυρε στο πίσω μέρος τής κούρσας του μέ μεγάλα λευκά γράμματα Γ' άκόλουθα λόγια : «Όταν μοιγετεί νά διαβάσετε αύτη τή φράση, σημαίνει ότι είσαστε πού κοντά μου. Γ' αυτό προσέχετε μην πέσετε άπάντα μου !» Όλο ό σωφεί προσέχουν αύτη τήν ειδοσίση, κ' έτσι ό έξικτος ήθαυός γλιτώνει από τά τρακαρισμάτς τους και τής φωνής τους.

Η Άννα Τσέρλεθ, ή μικρούα εφεντέτας τής εφός-Φιλμ, πρωταγωνιστή σέ μιά νέα ταινία, «Τό Έργλημα τού Σιλδέστρου Μπουνός», βγαλιμένη από τό άνώμιμο έργο τού Άνατόλ Φράνς.

Τό σκάνδαλο τού Ντουγκλας Φάιμμανιξ και τής λαίδης Άσλεν έσκολούθει νά κινή τό ενδιαφέρον τών κοσμικών κύκλων τού Λονδίνου. Ο λόφος Άσλεν ζήτησε κιάλας δ'άγιο από τήν άνωστη γυναικία του, ή όποια είνε ξετρούλλωμένη κυριόλεκτικώς από τόν γερασμένο πού ελόν Ζουάνε τής όθονης.

Οι λάτρεις τού κινηματογράφου ειομώζονται ν' απολαύουν έστερα από λίγο έναν άληθινό κολλοστό τού δειλόνοτος, τήν ταινία «Ναπολιόν». Σ' αυτό τό φιλμ πρωταγωνιστούν ή Τίνα Μανές, ή Άλμπρο Ντιενουνέ, ή Μαξουμιάιν, ή Βάν Ντέελ και ή Βίλλο.